

I. KAPITOLA

(Rok Páně 1309)

Elišce Přemyslovně bylo sedmnáct let a zůstala jedinou neprovdanou dcerou krále Václava Druhého. Prožila si své, léta slávy a klidu na otcově dvoře, stejně jako ponížení, když se musela odstěhovat mezi měšťany. Nakonec se na Pražský hrad vrátila, nikoli ovšem zcela dobrovolně. Její starší sestra Anna, nyní česká královna, ji tam odvěkla a uvěznila. Svobodná sestra totiž představovala vážné nebezpečí pro vládu jejího manžela Jindřicha Korutanského. Anna nevěřila českým velmožům a věděla, že by se Eliška mohla stát nebezpečnou kartou ve hře o obsazení českého trůnu. A to nemínila dopustit.

Když o tom diskutovala se svým manželem, měla tak trochu zlost, že všechno musí vymyslet a zařídit ona. Kdyby dal na ni a postavil se za Jindřicha z Lipé hned, když ho měšťané zajali, mohlo všechno vypadat jinak. „Musíme se mé sestry zbavit,“ vykládala starostlivě, ale současně uctivě. Jinak se s jejím mužem mluvit nedalo.

„Teď ti možná nerozumím,“ odsekl chladně. Její slova si totiž uměl vyložit jen jediným způsobem.

K jeho ulehčení Anna pokračovala: „Musíme ji provdat. Samozřejmě za někoho bezvýznamného z Korutan nebo odjinud z říše. Ten si ji odveze domů a my budeme mít konečně klid. Provdaná Eliška znamená polovinu nebezpečí. Jen Přemyslovna může být legitimní českou královnou. A to jsem já, protože jsem starší než ona!“

„To je dobrý nápad,“ ožil Jindřich Korutanský. Byl to urostlý muž s nakadeřenými světlými vlasy a dlouhými vousy, které si splétal do dvou pramenů stejně jako řada jiných německých rytířů. Když měl dobrou náladu, byl okouzlující a hned po večeři si Annu odvedl do své ložnice.

O dva dny později navštívil švagrovou Elišku. Žila v nevelké komnatě v palácovém podstřeší a ve dne i v noci ji střežili dva korutanští rytíři. Oba byli postarší a svému pánovi zcela věrní.

„Vybral jsem ti ženicha,“ oznámil Jindřich Korutanský bez úvodu, když k ní vkročil. Pánovitým gestem vyhnal dvorní dámu Petruši z Hrádku. Anna jí povolila jen tu jednu, kterou sama vybrala a zavázala si ji přísahou věrnosti. To byl celý Eliščin fraucimor.

Eliška mlčky přikývla a ostražitě si ho měřila. Nevstala a neuklonila se mu, i když byl český král.

Urazilo ho to a o poznání chladněji pokračoval: „Máš už svůj věk a je na čase, abys přijala úděl křesťanské ženy. Provdáš se za hraběte z Bergova.“

„O panovníkovi toho jména jsem dosud neslyšela,“ namítla kousavě.

„Není panovník, ale je to rytíř, který ctí Boha a zákony. Ostatně, ani ty nejsi dědičkou královské koruny, takže si nemůžeš přlíš vybírat.“

„Jsem z královské krve, a pokud mi nehodláš najít ženicha, který by mi byl rodem rovný, pak si ho nevezmu. To raději složím řeholní slib a vstoupím do kláštera. Pokud mne však budeš nutit, abych se podrobila tvojí vůli, pak budeme nepřátelé!“

„Nějak moc si vyskakuješ, děvenko!“ vybuchl popuzeně Jindřich Korutanský a zlostně jizbu opustil. Hned utíkal žalovat své manželce, jak hanebnou má sestru.

„Jen klid, můj králi!“ mírnila ho. „Pokud by přijala Krista a sloužila mu jako jeptiška, bylo by to rovněž řešení a možná lepší než to první. Jenže ta mrcha to neudělá, já ji znám.“